

Publicerad 2012-08-16 01:55 av Soluno

Du regnar, Karin

Kanske behöver jag dig
som jag behöver regnet;

för att minnas att det stora går i
flera bitar

Men det är när du ler
så som du gör med hela ansiktet
jag lindar mig runt varje tand i din mun
ja
du vet ju hur jag älskar dem

Det som hänt den natten
fick inte plats mellan mina strukturtapeter
och
det tog tid att komma hem

Aldrig har det varit något
mindre än självklart
utsträckt i din säng;

Du är min mellanlandning

Dessvärre förstår jag också
allt du säger

varenda
jävla

ord

Alla små kantiga
bitar av dig
vill jag hålla i famnen
hårt

Och om det varit möjligt hade
du kanske funnit plats
att förvara min framgång

utan dig

Förlåt
Förlåt men jag vill beskylla dig

När du färgar av dig
helt fel färger

(SLUTA HA SÅ ONT)

Och
jag lyckades inte
glömma tonen
i din röst
allt det där under ditt ansikte
när jag berättade om honom

Förstå:
Jag kan inte tappas igen

pressa magen mot botten
(du vet ju vad jag gör mot mig själv där nere)
bara för att låta dig slippa vara ensam

Be mig inte om det

Be mig inte
för jag vet inte hur fan

man gör

utan de där tänderna

~~(det var vi som raderade gränser)~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Soluno med Poeter.se id #29456 innehar upphovsrätten